

Arrest

nr. 83 449 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 25 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing werd genomen ingevolge een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), die verzoekster op 28 december 2010 had ingediend. Ze luidt als volgt :

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.12.2010 werd ingediend door :

I., M. (...) (R.R.: 077052062638) nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.02.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

De aangehaalde medische aandoeningen kunnen niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 20.05.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt :

"Enig middel op grond van de schending van artikelen 9ter en volgende van de wet van 15 december 1980, van artikel 75 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Verdrag van New-York d.d. 28 september 1945;

Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan mijn verzoekster op 29 juni 2011 een beslissing betekende van niet-gegrondheid van het verzoek tot machtiging van langer verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, die door de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 mei genomen werd;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoekster beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij, die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoekster inderdaad op het grondgebied van België een partner heeft, namelijk de Heer G. (...), aan wie de hoedanigheid van als politieke vluchteling toegestaan werd, met wie zij een aanvraag tot huwelijk wenst in te dienen (stukken 14 en 15);

Dat mijn verzoekster en haar partner de heer G.(...) duidelijk een familiale cel vormen die door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens beschermd wordt;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat voornoemd Verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn/haar eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652 ; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris, 1999, p. 258.)

Dat "de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft" (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen die een familie in de feiten vormen in rechte opgeroepen kan worden;

Dat het effectief beleven van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van "familieleven" zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de families omvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zover er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die

staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken (J. VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed evenwicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker/ster op zijn/haar privé leven en zijn/haar familieleden;

Dat het al gevonnen werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleden te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoekster op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft;

3. Overwegende in fine dat eraan herinnerd dient te worden dat mijn verzoekster

een aanvraag tot langer verblijf op het grondgebied van het Rijk op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 ingediend heeft,

Dat deze aanvraag nu nog lopend is;

Dat de verzoekster, om reden van haar gezondheidstoestand helemaal onbekwaam is om enig reis te ondernemen en dat zij psychiatrische zorgen nodig heeft, en dat zij over die zorgen in het gesloten centrum van Brugge waar zij nu opgesloten zit niet kan genieten;

Dat het uit de in bijlage gevoegde medische attesten blijkt dat mijn verzoekster aan een Post Traumatische Stress Syndroom lijdt met een grote bangheid, depressief piekeren en angstcrisissen;

Dat het ook blijkt dat de gezondheidstoestand van mijn verzoekster soms zelfs tot zelfmoordideeën leidt;

Dat alle dokters die Mevrouw I.(...) volgen de absolute noodzaak benadrukken van een behandeling met medicijnen zowel als van een regelmatig psychiatrische follow-up voor de verzoekster;

Dat het in casu duidelijk is dat een dergelijke follow-up in het land van herkomst van de verzoekster niet kan georganiseerd worden, dit om reden van de materiele afwezigheid van een dergelijke behandeling in dat land, en zelfs als het bestaan van een dergelijke follow-up in dat land bewezen kon worden, zou dit voor mijn verzoekster om materiele redenen niet toegankelijk zijn;

Dat er opgemerkt dient te worden dat Dokter V. (...) in zijn medisch attest d.d. 10 januari 2011 bepaalt dat de gezondheidstoestand van mijn verzoekster een verband vertoont met de mishandelingen die zij in haar land van herkomst onderging;

Dat hij ook meldt dat de onderbreking van de begonnen behandeling tot een risico van verergering van de symptomen en dientengevolge tot een ernstige psychische decompensatie zou kunnen leiden;

Dat de gezondheidstoestand van mijn verzoekster door Dokter C. D.(...) in zijn medisch attest d.d. 6 juni 2011 nader bepaald wordt;

Dat er opgemerkt dient te worden dat dit medisch attest later opgesteld werd dan de beslissing van niet-gegrondheid van het verzoek tot machtiging van langer verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die door de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 mei genomen werd;

Dat er dus uit de in bijlage neergelegde medische attesten duidelijk blijkt dat een terugkeer van de verzoekster naar haar land van herkomst tot het stopzetten van haar medische behandeling zal leiden en zo tot een ernstige verergering van haar gezondheidstoestand;

Dat de internationale organisaties het ermee eens zijn om de problemen van toegankelijkheid tot gezondheidszorg in Armenië zowel als de discriminatie waaraan de personen met psychiatrische ziekten daar lijden aan het licht te brengen;

Dat het internationaal verslag "Health System in Transition" d.d. 2006 uitgaande van "The European Observatory on Health Systems and Policies wat volgt duidelijk meldt: "Ten gevolge van het privatiseren wordt de gezondheidszorg in Armenië slechter en zelfs als medicijnen beschikbaar zijn, kosten die een derde van een maandelijks salaris, met als gevolg het feit dat de mensen niet verzorgd worden. De personen die aan psychische problemen lijden zijn er bovendien de slachtoffers van een ernstige stigmatisatie, zoals het ook in het verslag aangetoond wordt."

Dat men dus met de gezondheidstoestand van de verzoekster rekening dient te houden om de bestreden beslissing teniet te doen;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Daarbij komt nog dat hierna zal blijken dat wel degelijk rekening is gehouden met de gegevens, eigen aan verzoeksters aanvraag, zodat ook op deze grond een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk is gemaakt.

2.3. Verzoekster voert verder aan dat geen rekening is gehouden met de omstandigheden van de zaak, en geeft te kennen het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing. Zij wijst op haar gezondheidstoestand, het feit dat alle dokters benadrukken dat zowel een behandeling met medicijnen als een regelmatige psychiatrische follow-up noodzakelijk zijn en deze follow-up niet kan worden georganiseerd in het land van herkomst omdat deze er afwezig is en, zelfs wanneer ze aanwezig zou zijn, ze om materiële redenen voor verzoekster niet toegankelijk zou zijn. Zij verwijst naar twee medische attesten die dateren van 10 januari 2011 en 6 juni 2011 en doet gelden dat uit deze attesten duidelijk blijkt dat een terugkeer naar haar land van herkomst zal leiden tot een stopzetting van haar medische behandeling en een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand. Internationale organisaties, zo stelt zij, zijn het eens dat de problemen van toegankelijkheid tot gezondheidszorg en de discriminatie van psychisch zieken aan het licht moet worden gebracht, zo betoogt zij verder, onder verwijzing naar een passage uit een rapport van "The European Observatory on Health Systems and Policies" van 2006.

De bestreden beslissing is, zoals reeds gezegd, genomen ingevolge een aanvraag die verzoekster indiende op 28 december 2010, en die vergezeld ging van één medisch getuigschrift, met name dat van dr. P.D., daterend van 15 december 2010. Op grond van de gegevens van het dossier werd door de arts-attaché een advies opgemaakt op 20 mei 2005, waarin hij verwijst naar het voormelde attest en waarin hij voorts stelt :

"Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene behandeld werd voor een mycose, een depressie en insomnia, en hypotensie.

1. Een mycose is een schimmelaandoening van de huid waarvoor betrokkene een antimycoticum nam. Dit is een behandeling die beperkt is in tijd en nu al voorbij zal zijn, bovendien is een mycose m.i. niet te beschouwen als een ernstige pathologie.

2. De depressie en insomnia of slapeloosheid werden behandeld met psychofarmaca en psychotherapie. De precieze aard van de symptomen is niet weergegeven. De vooropgestelde behandeling zou duren tot april 2011. Gezien we heden al mei 2011 zijn, kan dan ook besloten worden dat deze afgerond is, en het bijgevolg geen actuele problematiek meer betreft.

3. Hypotensie of lage bloeddruk wordt behandeld met etilefrine. Er is geen informatie over de ernst van de lage bloeddruk, er worden geen bloeddrukwaarden gegeven. Dit is niet te beschouwen als een ernstige aandoening of noodzakelijke therapie.

Samenvattend blijkt dat in dit dossier geen actuele pathologie kan weerhouden worden waarvoor betrokkene absoluut behandeling behoeft. Derhalve is er m.i. dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Conclusie :

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is."

Verzoekster verwijst dan wel naar twee andere medische attesten, doch de Raad stelt vast dat deze attesten niet in het kader van de huidige aanvraag werden overgemaakt aan de verwerende partij, doch in het kader van een navolgende aanvraag, die slechts op 1 juni 2011, en dus na het nemen van de bestreden beslissing, werd ingediend. Het kan de verwerende partij dan ook bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij geen rekening heeft gehouden met stukken waarvan zij geen kennis had op het ogenblik dat zij de thans aangevochten beslissing nam. Verzoekster kan dus niet naar de voormelde attesten aangaande haar medische situatie verwijzen om de thans aangevochten beslissing onwettig te horen verklaren.

Aangaande de aandoeningen die verzoekster bij de huidige aanvraag had trachten aan te tonen, heeft de arts-attaché, zoals reeds uit zijn advies is gebleken, dat ze niet als een ernstige of actuele pathologie konden worden beschouwd waarvoor verzoekster absoluut behandeling behoeft, zodat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar haar land van herkomst. Aangezien verzoekster zich niet *in concreto* verzet tegen de beoordeling van het enige voorliggende attest ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en zij zich, zoals reeds eerder gesteld, niet kan beroepen op na de bestreden beslissing ingediende attesten, toont zij niet aan dat de verwerende partij, door zich aan te sluiten bij dit advies, op een kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de stukken van het dossier heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond, net zomin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waar zij op doelt.

2.4. In de mate dat verzoekster haar huidige geattesteerde gezondheidstoestand aangrijpt om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) aan te tonen, is het van belang dat de bescherming, zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet in het licht van de door verzoekster geschonden geachte bepaling wordt gesitueerd. Uit de bewoordingen van artikel 9ter en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). In de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt immers het volgende toegelicht: *"vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)"* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.9). Verder wordt in de artikelsgewijze bespreking van de Memorie van Toelichting, met name artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) gesteld dat: *"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie*

van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35).

Ter herinnering: de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "*inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming*".

De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen: subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade, reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet echter geen afbreuk aan de analoge betekenis van de begrippen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet met de begrippen uit artikel 3 van het EVRM en de interpretaties hiervan in de rechtspraak van het EHRM. Er dient daarom te worden gewezen op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Het EHRM bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval ("*a very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Zij oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het EHRM heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het EHRM er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voorts heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster verwijst naar haar medische situatie en stelt, onder verwijzing naar de door haar voorgebrachte medische attesten en een passage uit een algemeen rapport van 2006 dat zij niet kan

terugkeren naar haar land van herkomst, gezien de benodigde zorgen niet aanwezig zijn, en indien ze toch aanwezig zouden zijn, materieel niet toegankelijk want te duur. Evenwel kan zij zich niet beperken tot een kort citaat uit het bedoelde rapport om aannemelijk te maken dat zij, zo dit al noodzakelijk zou zijn, zich niet zou kunnen beroepen op de in Armenië aanwezige behandelingsmogelijkheden -het feit dat deze kwalitatief minder goed zijn dan deze in België houdt, zoals reeds gezegd, op zich geen schending in van artikel 3 van het EVRM- om reden dat ze niet aanwezig zijn of materieel niet beschikbaar omwille van financiële barrières. Zij brengt immers geen concrete op haar situatie betrokken bewijzen daartoe bij. Het risico op een mogelijke schending van deze bepaling kan *in casu* niet uitsluitend aan de hand van dit citaat uit een algemeen rapport uit 2006 worden aangetoond, gezien de bewijslast in het licht van de hoge drempel van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de gezondheidstoestand van de betrokkene.

2.5. Verzoekster voert verder ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich houdt, zodat een mogelijke schending van de geschonden geachte bepaling alleszins niet het gevolg zal zijn van de akte die met het onderhavige beroep wordt aangevochten. Dit middelonderdeel kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.6. Voor zover verzoekster ten slotte de schending aanvoert van *“het algemeen principe van een goed beleid”* acht de Raad het middel onontvankelijk. Er is de Raad geen dergelijk algemeen principe bekend, en bovendien laat verzoekster na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Hetzelfde moet worden gesteld omtrent de aangevoerde, doch niet nader toegelichte schending van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel, voor zover het op ontvankelijke wijze werd ontwikkeld, niet gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS